

Intervit enim Deo, cum est temperans. Hoc autem
 Dei est, sicut rursus intervit anima Diabolo, cum
 non credit et loquitur blasphema. Quomodo igitur
 non merito moveat prudentibus ipsum et Ciceronem,
 tam absurdum & ridiculum ipsum dogma, quod
 introducere studuerunt? Quod autem ea vi ari-
 morum, quae posita est in ratione, capta est vitio in-
 temperantiae, potuit autem rursus, & potest intempe-
 rantiam illam, quae tenebatur deferere, satius probat
 illa de filio adolescentiore apud patrem ignorantia:
 reliquit patrem, profectus est ad voluptatem: Conno-
 ratus est in luxuria, tandem rediit ad se, reverti-
 tur ad patrem, dimittit turpitudinem: prodeit supplex
 ad patrem, consequitur veniam, praecpta n. magni pretii,
 quae dedit illi, dedit, quibus fletum, quae penam pa-
 rit, deleat, et celebritatem latam nationi consenta-
 neam et veniam pro fletu restituit. Nescio an
 Apostoli criminantur, et in Apostoli munera pro-
 pter nova. Si nova laudant, quid erunt de eo pro-
 pter vetera? Non enim priora cum posterioribus
 conveniunt. Rursus erat Paulus, et repertus est
 pastor, mactabat, et hodie scutum et lingua pro-
 pugnatore sanguinem pro Christi fundere voluit, ad ex-
 tremum periculi se obicit et sanguinem suum profun-
 dere studuit, non, non enim recens natus et cum
 dolore partus ex utero editus, usque ad tempus se-
 pultura in eodem statu perseveravit, sed postea
 variis mutationibus ac conversionibus usus est. Fru-
 strum quidem sine natus, vite vero institutione su-
 perior: Contraria usus, non erubescit, neque tacet
 vetera. Tandem vite nova putavit esse, quod
 ex tanta perversitate egressus ad tantum cultorem
 virtutis reversus est,

et